

שלמה ועשה פעולות להבריתו אף שאומר בפירוש שמבריתו רק מפני זה שאינו רוצה שהפרה תיפסל, מ"מ נראה שהוא כשירה כיון שלמעשה הרי עלה עלי' שלא לרצונו, ואע"ג שאם נכשיר את הפרה שוב ניחא לי' כיון שאינה נפסלת, מ"מ אי אפשר לחושכו כניחא לי' כיון שראינו שהתאמץ להבריתו, וכן לענין הכשר פירות אף אם הטל שירד עליהם ודאי משיבא אותם ובעל הפירות אומר בפירוש דטעמא דלא ניחא לו הוא רק מפני שאינו רוצה שיוכשרו לקבלת טומאה, אפי"ה נראה שאין זה דומיא דיתן ואינן בכי יותן. [גם נלענ"ד שאף לתירוץ השני שם בתוס' דאין הפרה נפסלת אלא א"כ ידעו הבעלים בשעת עליה, צ"ל דמיירי כגון ששכח או לא ידע שהפרה נפסלת בכך, והיינו דכתבו שם בתוס' "וניחא ליה" כלומר שהעלייה היא לרצונו, אבל אם אפילו רק מפני הפסול עשה מעשה להברית את הזכר נראה שהוא כשירה, ולפי"ז מה שהקשו שם בתוס' מהא דר' אליעזר מכשיר פרה מעוברת נלענ"ד שהיו יכולים גם לתרץ דמיירי כשידע וגילה דעתו דאינו רוצה שתתעבר וצ"ע. אולם כל זה דוקא לענין פרה אדומה והכשר פירות משא"כ בנד"ד לענין מלאכת שבת שפיר נראה דאף שדרכו תמיד להוציא את הנורה לפני שבת וגם עכשיו טרח הרבה אחר נכרי אפי"ה אסור, והיינו דהתם גבי פרה לא עבד בה בידים וכן לענין הכשר לא נתן המים בידים, ולכן כיון שזה היה נגד רצונו א"א לומר על כגון דא עובד דומיא דעבד, משא"כ בנד"ד הפותח עצמו עושה הכל בידים, ולכן דוקא אם ממש לא ניחא לו או אפי' לא איכפת לי' אמרינן דאין זה מתיחס לפעולות הפתיחה וחשיב כנעשה מאיליו ולא על ידו, משא"כ באופן שאם נאמר דיותר שוב ניחא לי' שפיר חשיב כמדליק את הנורה בידים, ומתק טעמא גם לא שייך כאן ההיתר של לא אפשר ולא קמכוין כיון שעושה ממש את המלאכה בידים משא"כ התם ההנאה באה לו ממילא, עיי"ש בפנ"י פסחים כ"ה ע"ב.

אך צ"ע לדעת הר"ן בפ"ז דחולין שחולק על התוס' וסובר בהא דמוכרי כסות מוכרין כדרכן ובלבד שלא יתכוין בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים, דאף שודאי מטי לי' הנאה ומודה ר' שמעון בפס"ד דאסור אפי"ה לענין הנאה אמרינן כיון דלא ברשיעי עסקינן ואינו מכוין ליהנות מהכלאים הרי זה חשיב כאינו מתכוין ומותר עיי"ש, והתם הרי לובש ממש בידים את הכלאים וגם רק מחמת האיסור הוא דלא ניחא לי' בהנאתם ואפי"ה ה"ז חשיב כפס"ד דלא ניחא לי' ומותר או כדבר שאינו מתכוין, ונראה דצריכים לומר בדעת הר"ן שסובר דלבישה בלא כוונת הנאה חשיב רק כנושא משא ולא כלובש בגד (ראה שו"ת בית הלוי ח"א סי' א') ולכן אף שרק מחמת האיסור הוא דלא ניחא לי' מ"מ מותר משום דאין זה קרוי לבישה, משא"כ לענין שבת כיון דלאחר שכבר

לא כשור ופרה שאין החום שלהם עולה על ארבעים מעלות, אלא מדת החום של ברווז בריא הוא קרוב לארבעים וחמש מעלות, והדם היוצא מבית השחיטה עולה לפחות במעלה אחת, וכשהוא חולה עולה החום לפחות בשתי מעלות, וכיון דחזינן בגמ' דבשעת גמר שחיטה חיים טפי ואפי"ה קיי"ל שהוא צונן, וגם לא נזכר שיש חילוק בין שוחט בריא לשוחט חולה, א"כ אפשר דמוכח שעד 48 מעלות ג"כ חשיב צונן, אך אף אם יתברר דברוויז לא חיימי טפי בשעת שחיטה, גם לא נדון מאלו המקרים שהחום עולה אצלם כשהם חולים, מ"מ כיון שדבר זה עכ"פ פשוט וברור שאין לחלק בין סכין ששחט בה שור ובין סכין ששחט בה ברווז, וגם בשוחט את הברוויז נקטינן דבתחלת שחיטה הוה לכו"ע צונן גמור ואין הסכין בולע כלום, א"כ מוכח ודאי דעד שעור של 45 מעלות "צלזוס" אין לחוש כלל דשמא היד סולדת בו, ועיין בטור יו"ד ריש סי' ק"ה בשם הרשב"א שאינו מחלק בין חום בית השחיטה לבין חום מחמת האש, וכן ממש"כ הריטב"א (הוצאת רייכמן) בשבת דף מ"ב ע"א שגם למ"ד בית השחיטה רותח מ"מ "לא רותח הוא שהיס"ב", משמע קצת דכן הוא בכל השחיטות ולא רק בבקר וצאן, גם ע"ש בראש יוסף שכתב: דאילו היתה היס"ב מהחום של בית השחיטה היה ודאי חשיב לכו"ע רותח, ולא נחלקו אלא אם טבע של בית השחיטה לבלוע אף בחום שהוא פחות מהיס"ב, עכ"ל.

ז

בהגדרת פסיק רישא דניחא

הנני להעיר בהגדרת הענין של פסיק רישא דניחא לי', ולדוגמא נדון במי שרוצה לפתוח בשבת את המקרר ונזכר ששכח בערב שבת להוציא את הנורה שבתוך המקרר ונמצא שע"י הפתיחה יש כאן פס"ד של מלאכת מבעיר ואף שהאיש הזה דרכו בכל ערב שבת להוציא את הנורה, וגם עכשיו טרח הרבה למצוא נכרי כדי לפתוח הדלת והוא מצטער מאד ואינו רוצה שתיעשה על ידו מלאכה בשבת, אפי"ה ברור הדבר דהרי זה חשיב פס"ד דניחא לי' ואסור לכו"ע לפתוח הדלת גם לדעת המתירים בפס"ד דלא ניחא לי', והיינו משום דאם נאמר שמותר הרי שוב ניחא לו ליהנות מהאור שנעשה בהיתר, וכמו ששינונו לענין פרה אדומה דאם עלה עליה זכר פסולה, והקשו התוס' בפסחים כ"ו ע"ב ובעוד מקומות "אמאי פסולה הא ודאי לא ניחא לי' להפסיד פרה שדמיה יקרים בשביל דבר מועט" ותירצו משום "דאם נאמר שהיא כשירה הוה ניחא לי' ולכן אין להכשירה", וה"נ גם כאן.

ונראה דאע"ג שלענין פרה לא אמרינן הכי אלא כשלא ידע בעל הפרה בשעה שעלה או שהוא היה ולא אמר כלום, אבל אם עמד בעל הפרה בשעה